

РЕШЕНИЕ

№ 1079

гр. Пловдив, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Деян Ст. Вътов

при участието на секретаря Таня Г. Ангелова
като разгледа докладваното от Деян Ст. Вътов Гражданско дело №
20215330108754 по описа за 2021 година

Предявени са отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ал. 1
ГПК на Р. Ф. АТ., ЕГН ***** против „Кредитреформ България“ ЕООД, ЕИК
831030580 за признаване установено, че ищецът не дължи на ответника следните суми:
9998,74 лв. - главница по договор за кредит от 18.09.2006 г.; сумата от 1087,50 лв. - лихви за
периода от 20.02.2007 г. до 10.09.2007 г.; сумата от 809,90 лв. - такси за периода 20.02.2007
г. до 11.09.2007 г., както и сумата от 237,92 лв. - разноски, за които суми е издаден
изпълнителен лист от **** г. от ч.гр.д. № ***** г. по описа на РС- П., въз основа на който е
образувано изп. д. № **** г. по описа на *****, рег. № **, с район на действие ОС- П.

В исковата молба се твърди, че процесните суми са погасени по давност, като след
образуване на изпълнителното производство, първоначалният възискател „Банка ДСК“ ЕАД е
прехвърлил процесните вземания в полза на ответника „Кредитреформ България“ ЕООД,
който се е суброгирал в правата по изпълнителния лист. Изложено е, че изпълнителното
производство е прекратено по право, като извършените след перемпцията процесуални
действия не са породили правен ефект и не са довели до прекъсване на погасителната
давност.

Ответникът „Кредитреформ България“ ЕООД навежда възражения, че процесните
суми не са погасени по давност, тъй като институтът на перемпцията е различен от този на
погасителната давност. Сочи, че процесните вземания се погасяват с изтичане на
петгодишна давност, като възражава, че дори и изпълнителният процес да е перемиран, то
след като възискателят е поискал извършване на изпълнителните действия в рамките на

петгодишен срок, то тогава давността е прекъсната, независимо от обстоятелството дали *** е образувал ново изпълнително дело, или е провел съответния изпълнителен способ по вече образуваното. Възражава, че образуването на изпълнителния процес, който е съвкупност от изпълнителни способи, е канцеларско действие на съдебния изпълнител, в която насока е практиката на Върховната съдебна инстанция.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, по правилото на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира предявите искове за процесуално допустими, но не основателни, като съображенията за това са следните:

Правната квалификация на предявените искове е по чл. 439, ал. 1 ГПК, макар изпълнителният лист да е издаден въз основа на несъдебно изпълнително основание - по реда по реда на чл.237 и сл. от ГПК (отм.), като това е така, тъй като се твърди изтекла погасителна давност в хода на изпълнителния процес.

Между страните не е налице спор относно това, че по реда по реда на чл.237 и сл. от ГПК (отм.) срещу ищеца Р. Ф. АТ. и други две лица – поръчители по договор за банков кредит, е издаден изпълнителен лист от **** г. от ч.гр.д. № **** г. по описа на РС- П., с който ищецът в качеството си на главен длъжник е осъден да заплати на „Банка ДСК“ ЕАД сумата 9998,74 лв. - главница по договор за кредит от **** г.; сумата от 1087,50 лв. лихви за периода от 20.02.2007 г. до 10.09.2007 г.; сумата от 809,90 лв. такси за периода 20.02.2007 г. до 11.09.2007 г., както и сумата от 237,92 лв. – разноси по делото. Въз основа на изпълнителния лист, с молба от **** г., е образувано изп. д. № *** г. по описа на ****, рег. № ***, с район на действие ОС- П. От приетото като доказателство по делото копие от изп. дело, се установява следната фактическа обстановка:

В молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е поискал да бъде извършено имуществено проучване и да бъдат предприети изпълнителни действия - заповест и възбрана спрямо всички солидарни длъжници; на *** г. съдебният изпълнител е извършил справка в НАП и НОИ за наличие на трудови договори и налагане на заповест върху трудово възнаграждение на ищеца - Р. Ф. АТ.; на *****г., по изпълнителното дело постъпва молба от Р.А., с която същият признава своето задължение и се ангажира да извършва регулярни погасителни вноски по 500 лв. на месец между 25-то до 30-то число. С разпореждане от **** г. по и.д. № *****г. е наложен заповест върху трудовите възнаграждения на длъжниците по делото; на *****г. е изпратено заповестно съобщение до работодателя на Р.А. „Апекс сервиз“ ООД. Впоследствие по делото постъпва съобщение от работодателя на длъжника, с което съдебният изпълнител е уведомен за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 07.05.2009г.; на ***** г. постъпва молба от Р. Ф. АТ., с която изразява готовност за погасяване на задължението по 700 лв. на месец, като отправя и искане за вдигане на наложените му обезпечителни мерки. Процесното вземане е цедирано на ответника „Кредитреформ България“ ЕООД с договор за прехвърляне на вземания от 18.12.2009 г., като на *****г. новият кредитор подава молба да бъде конституиран като вискател; с молба от ***** г. е поискал извършване на изпълнителни действия по делото по реда на чл. 18 от ЗЧСИ; на ***** г. „Кредитреформ България“ ЕООД подава молба с искане за извършване на

изпълнителни действия по делото и налагане на запор върху трудово възнаграждение; с молба ***** г. вискателят с поискал от ***** извършването на справки и предприемане на изпълнителни действия по отношение на всички длъжници. Установява се от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, че в периода от *****г. до ***** г. суми по изпълнителното дело са постъпвали само от предприятиите против Р.А. изпълнителни действия, като последното извършено от него погашение е на *****г. След тази дата суми по изпълнението са постъпвали единствено от длъжника Н. К. С молба от ***** г. е изискано извършването на справки срещу всички длъжници по делото и налагане на запор върху трудово възнаграждение и възбрана на недвижимо имущество. Установено е от съдебния изпълнител, че длъжникът Р.А. не разполага с имущество, върху което да бъде насочено изпълнението. С молба от ***** г. вискателят е поискал налагане на запор на банкови сметки и сейфове на Р.А., като е установено, че длъжникът не разполага с такива.

Анализът на така предприетите изпълнителни действия сочи на следните фактически и правни изводи. На първо място е видно, че в периода от 19.04.2010 г. до 21.04.2015 г. по изпълнителното дело регулярно са постъпвали суми от предприятиите против Р.А. изпълнителни действия. Преди този период с подадените от длъжника молби е признато вземането, като с всяко едно изпълнително действие и признание на вземането, давността се прекъсва и започвала да тече нова погасителна давност – арг. от чл. 116 б „а“ и б. „в“ ЗЗД. В периода до 21.04.2015 г. е платена достатъчна по размер сума, от около 4000 лева, за погашение на дължимите по кредита акцесорни вземания – лихви, такси и разноски, които се погасяват в поредността по чл. 76, ал 2 ЗЗД. Непогасено е останало част от вземането за главница, което се погасява с изтичането на петгодишна погасителна давност. Следва да се отбележи и това, че снабдяването на кредитора с изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание не прекъсва давността- арг. от т. 14 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, но в случая вземанията за лихви, такси и разноски са погасени чрез извършените изпълнителни действия, а не по давност. До налагането на запора на трудово възнаграждение не е изтекла кратката тригодишна давност, с която се погасяват тези вземания, нито пък може да се направи извод, че давността е изтекла преди снабдяването на кредитора с изпълнителен лист.

Неоснователни са възраженията на ищеца, че тъй като изпълнителният процес е перемиран, то извършените след перемпцията изпълнителни действия не прекъсват давността. С *решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722 / 2021 г. на ВКС, IV г.о.* и *решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о.* е разяснено съотношението е между погасителната давност и перемпцията, като е направен извод, че двата правни института са различни. Изпълнителният процес е съвкупност от изпълнителни способности, като обстоятелство, че изпълнителното дело е перемирено, не опорочава извършените след перемпцията изпълнителни действия, при поискан от вискателя нов изпълнителен способ, нито пък сочи на извод, че осъществените до този момент изпълнителни способности, са без правно значение, респективно, че не прекъсват давността. Образуването на изпълнително производство е канцеларско действие, като при настъпила

перемпция съдебният изпълнител е длъжен да прекрати висящите към момента изпълнителни способности, а ако не стори това, то носи дисциплинарна отговорност.

В случая погасителна давност спрямо ищеца би могла да изтече след датата 21.04.2015г., и то само що се касае до съответната част от непогасената главница, тъй като останалите акцесорни вземания са погасени в хода на изпълнението. Съдът намира, че давността не изтекла, тъй като е прекъсната, както следва: първо с подадената от вискателя молба от ****г.; след това с молбата от ****9 г.

Следва да се отбележи, че с решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о. са доразвити постановките на ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, като се приема следното: „В чл. 116, б. „в“ ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, което не зависи от волята на кредитора; давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.“

С молбите от ****г. и ****г., освен проучване на имущественото състояние на длъжника, вискателят е поискал и извършването на конкретни изпълнителни способности – заповест и възбрана. Обстоятелството, че тези способности не са реализирани **не се дължи на волята на вискателя**, който е заплатил и разноските по изпълнението, а на това, че длъжникът не е разполагал със секвестрируемо имущество, върху което да бъде насочено изпълнението. Както бе вече посочено, прекъсването на давността се свързва с поведението на кредитора, и не се влияе от поведението на други лица. Ключово съображение е дали кредиторът е проявил процесуална активност, а не какво е имущественото състояние на длъжника. При подадена редовна молба на вискателя, с искане за провеждане на конкретни изпълнителни способности, които обаче не могат да бъдат реализирани, тъй като длъжникът не разполага с имущество, давността се прекъсва и започва да тече нова давност. Противното

би означавало прекъсването на давността да е обусловено от платежоспособността на длъжника, а не от поведението на кредитора, което е очевидно погрешно съждение. Следва да се има предвид и това, че при наличие на изпълнително основание, кредиторът е лишен от правен интерес да предяви осъдителен иск, с който да прекъсне давността, тъй като разполага с по-интензивна защита. Подобен иск би бил процесуално недопустим. Давността може да се прекъсне единствено в изпълнителния процес, като именно там кредиторът следва да прояви процесуална активност. При активно процесуално поведение на кредитора, длъжникът не може да бъде поставен по-благоприятно положение, с оглед обстоятелството, че не разполага със секвестрируемо имущество. Аналогично и при предявен осъдителен иск давността се прекъсва независимо от платежоспособността на длъжника. Следва да се изпъкне и това, че при изпълнителен процес, който е насочен спрямо повече от един длъжник, както е в случая, за всеки длъжник тече самостоятелна погасителна давност, по аргумент от чл. 125, ал. 1 ЗЗД и чл. 148 ЗЗД, като длъжниците имат относително самостоятелно процесуално положение. Ето защо е без правно значение, че е уважен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК на поръчителя по кредита против вискателя. Субективните предели на силата на пресъдено нещо на постановеното съдебно решение не се разпростират по отношение на страните в настоящия съдебен процес.

С оглед изложеното по-горе, се налага извод за отхвърляне на предявените икове, като ответникът има право на разноси, в размер на 150 лева - юрк. възнаграждение и 250 лева за депозит за експертиза.

Така мотивиран, РС-Пловдив

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените отрицателни установителни икове с правно основание чл. 439 ал. 1 ГПК на Р. Ф. АТ., ЕГН ***** против „Кредитреформ България“ ЕООД, ЕИК 831030580 за признаване установено, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 9998,74 лв.(девет хиляди деветстотин деветдесет и осем лева и 74 ст.) - главница по договор за кредит от 18.09.2006 г.; сумата от 1087,50 лв. (хиляда осемдесет и седем лева и 50 ст.) - лихви за периода от 20.02.2007 г. до 10.09.2007 г.; сумата от 809,90 лв. (осемстотин и девет лева и 90 ст.) - такси за периода 20.02.2007 г. до 11.09.2007 г., както и сумата от 237,92 лв. (двеста тридесет и седем лева и 92 ст.) - разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист от ***** г. от ч.гр.д. № *** г. по описа на РС- П., въз основа на който е образувано изп. д. № **** г. по описа на *****, рег. № *, с район на действие ОС- П.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Р. Ф. АТ., ЕГН ***** да заплати на „Кредитреформ България“ ЕООД, ЕИК 831030580 сумата от 400 (четиристотин) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ОС - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____